

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Marta Filipiak

po rozpoznaniu w dniach 21 stycznia 2016 r., 25 sierpnia 2016 r.

sprawy **T. W. (1)**, s. J. i B. z domu W., ur. (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 28.10.2014 r. w G. zabrał w celu przywłaszczenia 6 sztuk elementów metalowych tzw. jarzm o łącznej wartości 600 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. w G., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 4.11.2010 r. do 3.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do 23.09.2013 r. części kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydziału Karnego z dnia 14.04.2013 r. w sprawie X K 816/12 obejmującym wyrok skazujący Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10 za przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

I. oskarżonego **T. W. (1)** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. D. kwotę 944,64 zł (dziewięćset czterdzieści cztery 64/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego;

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., art. 624 k.p.k. zwalnia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Z uwagi na złożenie przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 25 sierpnia 2016 roku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu (art. 422 § 2 k.p.k.), niniejsze uzasadnienie zostało ograniczone do tej części wyroku, której wniosek dotyczył (art. 423 § 1a k.p.k.)

T. W. (1) w dniu 28.10.2014 r. w G. zabrał w celu przywłaszczenia 6 sztuk elementów metalowych tzw. jarzm o łącznej wartości 600 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. w G., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 4.11.2010 r. do 3.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do 23.09.2013 r. części kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydziału Karnego z dnia 14.04.2013 r. w sprawie X K 816/12 obejmującym wyrok skazujący Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10.

dowody: zeznania świadków: E. S. (1) k. 2-5, 81-83; E. S. (2) k. 63-64; wyjaśnienia oskarżonego k.22-23; D. O. k. 9-10, 184-185; protokół oględzin miejsca k. 7-8v.; protokół zatrzymania osoby k. 12-12v.; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 17-18; odpisy orzeczeń k. 49-50, 51-52, 53-53, 55-55-57dane o karalności k. 178-180.

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

I. oskarżonego **T. W. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., art. 624 k.p.k. zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Nadto Sąd w wyroku tym zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. D. kwotę 944,64 zł (dziewięćset czterdzieści cztery 64/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego

T. W. (1) ma wykształcenie podstawowe niepełne. Jest kawalerem i ma dwoje dzieci pozostających na jego utrzymaniu. Utrzymuje się ze zbierania złomu, a na jego miesięczny dochód składa się ponadto świadczenie emerytalne. Łączna wysokość osiąganego przez niego miesięcznego dochody to około 3.000 – 3.500 zł miesięcznie. Nie był leczony neurologicznie, ani psychiatrycznie; był leczony odwykowo. W toku postępowania został przebadany przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie stwierdzili, iż nie zachodzą względem niego warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. był uprzednio karany w tym za przestępstwo przeciwko mieniu, przy czym w okresie od 4.11.2010 r. do 3.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do 23.09.2013 r. odbył części kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej względem niego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydziału Karnego z dnia 14.04.2013 r. w sprawie X K 816/12 obejmującym wyrok skazujący Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10.

dowody: dane osobopoznawcze k. 22-23 opinia sądowo –psychiatryczna k.40-41; odpisy orzeczeń k. 49-50, 51-52, 53-53, 55-55-57, 61, 62; dane o karalności k. 178-180.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego T. W. (2) odnośnie zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości. Oskarżony podczas składania wyjaśnień przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu co znalazło potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, a ujawnionym stosownie do art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k.

Mając na względzie przeprowadzone w sprawie dowody, Sąd przypisał oskarżonemu sprawstwo zarzucanego mu czynu. Dowody, w ocenie Sądu są spójne i jednoznaczne. Sąd doszedł do przekonania, że zabierając rzeczy w postaci 6 sztuk elementów metalowych tzw. jarzm o łącznej wartości 600 zł stanowiące własność (...) Sp. z o.o. w G., mimo iż nie był do tego w żadnym względzie uprawnionym i tym samym działał wbrew woli ich właściciela – T. W. (2) wypełnił znamiona czynu wskazanego w art. 278 §1 k.k.

Dodatkowo, w kwalifikacji prawnej przestępstwa przypisanego oskarżonemu wyroku należało uwzględnić fakt, iż działał on w warunkach powrotu do przestępstwa. Zgodnie z przepisem art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W okolicznościach niniejszej sprawy ustalono, że T. W. (2) od 4.11.2010 r. do 3.04.2012 r. oraz od 22.11.2012 r. do 23.09.2013 r. odbył części kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej względem niego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydziału Karnego z dnia 14.04.2013 r. w sprawie X K 816/12 obejmującym wyrok skazujący Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20.07.2010 r. w sprawie VIII K 255/10 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Przystępstwo, którego oskarżony dopuścił się obecnie, jest przestępstwem tego samego rodzaju – przeciwko mieniu, a zatem jest przestępstwem podobnym w rozumieniu art. 115 § 3 k.k., i zostało popełnione w październiku 2014 roku, a zatem przed upływem 5 lat od zakończenia odbywania kary

przez oskarżonych. Uzasadnia to uwzględnienie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu przepisu art. 64 § 1 k.k.

Przechodząc do omówienia kwestii kary, jako że pomiędzy datą popełnienia przez oskarżonego przestępstwa a datą orzekania doszło do zmiany kodeksu karnego (ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) treść kodeksu karnego została nowelizowana), w pierwszej kolejności odnieść się należało do zagadnień związanych z tak zwaną konkurencją ustaw. W niniejszej sprawie sprowadzało się to do oceny, czy ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez T. W. (2) przypisanego mu czynu, była dla niego względniejsza od tej, która obowiązywała w czasie orzekania. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja T. W. (2) w obu stanach prawnych jest tożsama - zagrożenie karne przewidziane w art. 278 § 1 k.k. jest bowiem identyczne (także przy uwzględnieniu zastosowania art. 64 § 1 k.k.). Mając zatem na uwadze, iż zasadą jest stosowanie ustawy obowiązującej w momencie orzekania, nie znajdując postaw dla stosowania ustawy karnej obowiązującej przed wskazaną nowelizacją Sąd wyrokował w oparciu o przepisy kodeksu karnego w brzmieniu z dnia 01 lipca 2015 roku.

Rozważając kwestię kary dla T. W. (2) za tak opisane czyny, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.

Wymierzając T. W. (2) karę za przypisany mu występki Sąd, jako okoliczność obciążającą uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu wyrażający się w sposobie i okolicznościach popełnienia czynu, a także motywacji sprawcy. Na niekorzyść oskarżonego przemawia umyślne działanie oskarżonego, świadczące o kompletnym braku poszanowania dla obowiązujących norm prawnych. Nie bez znaczenia pozostawał nadto fakt, iż oskarżony dopuszczając się zarzucanego mu czynu był pod wpływem alkoholu. Na jego niekorzyść przemawiała nadto jego uprzednia wielokrotna karalność oraz działanie w warunkach powrotu do przestępstwa. Za okoliczność świadczącą na korzyść oskarżonego Sąd poczytał zaś fakt, iż skradzione przez niego przedmioty nie przedstawiały zbyt wysokiej wartości.

Przez wzgląd na powyższe Sąd zdecydował, że najodpowiedniejszą karą dla T. W. (2) za dopuszczenie się przez niego czynów z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze 4 miesięcy. Zdaniem Sądu, zważywszy wartość mienia skradzonego przez oskarżonego, kara pozbawienia wolności w wyższym wymiarze nosiłaby znamiona nadmiernej surowości.

W ocenie Sądu nie zachodziły przy tym w przedmiotowej sprawie okoliczności umożliwiające zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Abstrahując bowiem od fakty, iż na gruncie przepisów obowiązujących w momencie orzekania, w oparciu o które wyrokował Sąd, byłoby to niemożliwe z uwagi na uprzednie skazania T. W. (2) na kary pozbawienia wolności, należało stwierdzić, iż również na gruncie stanu prawnego obowiązującego w dacie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie spełniałby on warunków z art. 69 k.k. (co dodatkowo przemawiało za stosowaniem znowelizowanych przepisów Kodeksu karnego). Uwzględniając bowiem dyspozycję art. 69 § 1 i 2 k.k. Sąd stwierdził, że w stosunku do oskarżonego nie występuje owa „pozytywna prognoza kryminologiczna” o której mowa w tym przepisie. W prawdzie obrońca oskarżonego wskazywał, iż przestępcze zachowanie T. W. (2) będące przedmiotem niniejszego postępowania stanowiło jedynie „głupi wybryk”, ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Słowo „wybryk” sugeruje bowiem, iż działanie sprawcy było nieprzemysłane i miało jednorazowy charakter, tymczasem z okoliczności sprawy wynika, iż oskarżony działał w pełni umyślnie, zaś na podstawie danych o jego karalności i załączonych odpisów wyroków można stwierdzić, iż wcześniej wielokrotnie dokonywał on już kradzieży elementów metalowych, podobnych do tej opisanej w stawianym mu zarzucie. Tym samym brak było podstaw do stwierdzenia, że oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa – wnioskowi takiemu przeczą materiały zebrane w przedmiotowym postępowaniu oceniane przy uwzględnieniu wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Powyższe wyklucza uznanie, że zachodzi wobec niego

rękojmia, o której mowa w powołanym art. 69 § 1 i 2 k.k. W ocenie Sądu jedynie wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności pozwoli na osiągnięcie założonych wobec niego celów tak w sferze prewencji szczególnej, tj. powstrzymanie oskarżonych od popełniania przestępstw w przyszłości, jak i ogólnej.

Ponadto, na mocy art. art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., art. 624 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych uznając, iż wobec orzeczenia względem niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, której wykonanie znacznie ograniczy jego możliwości zarobkowe, stanowiłoby to dla niego zbyt duże obciążenie.

Nadto Sąd w pkt. II wyroku orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, przyznając na rzecz adw. A. D..

S. SR Dorota Zabłudowska

Zarządzenia:

- 1) odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem,
- 3) przedłożyć za 14 dni lub do uprawomocnienia.

G., dnia 9.09.2016 roku